

„Сѣмь оставена отъ мъжа си, за кое по-
напрѣдъ да плача, за вдовството си ли,
или за безчадіето си? За сиротството си
ли, или дѣто не сѣмь са сподобила да са
зова и азъ майка, каквото другитѣ?“ И
като плачела нестѣшно прѣзъ тѣзи денье;
ако слѣжкната ѝ видить да ѝ ѹтѣшавала,
но нищо не ѝ помогнала.

Еднажъ като плачела, и нарѣждала,
влѣзла въ градината си, и като сѣдна-
ла подъ дафиновото дърво, въздъхнала
отъ сърдце, погледнала на Небето, и съ-
зрѣла на дървото едно птиче гнѣздо съ
малкы птиченца, — наскървило ѝ са еце
сърцето, зела да плачи, и да говори: „то-
ко азъ една отъ сичкитѣ жены сѣмь най
ѹхѣлена, и ѹдѣмана, Господи! сичкитѣ но-
сатъ на рѣцѣтѣ си дѣца, сичкитѣ са ѹ-
тѣшаватъ съ дѣцата си, токо азъ само
една не са ѹтѣшавамъ. Тежко и горко
ми! Коѣ сѣмь приличнъ? Не сѣмь са
ѹподобила, нито на Небеснитѣ птицы, ни-
то на земнитѣ звѣроке: защото, тѣ са
плодовити прѣдъ тебе, Господи Боже, а